

ben en van vroegere tentoonstellingen weten, dat de schuld van het niet vertegenwoordigd zijn van hoofdindustrieën en dus van het minder gelukkige figuur hetwelk het Vaderland op een Wereld-tentoonstelling maakt, door de leeken veelal aan gebrek aan werkzaamheid of aan een minder gelukkige keuze van de leden der Hoofdcommissie wordt geweten.

De Hoofdcommissie mag het, zonder vrees voor eenige tegenspraak, openlijk verklaren, dat door haar niets onbeproefd is gelaten om onze textiel-industriëlen tot inzending aan te sporen en hun de zaak zoo gemakkelijk en aantrekkelijk mogelijk te maken; doch: „wat geeft ons zoo'n tentoonstelling? wij kunnen toch niet met de vreemde natiën, die al hunne producten vrij in ons land kunnen invoeren, concurreeren, terwijl onze produkten door de hooge rechten, welke zij bij den invoer vorderen, daar zoo goed als geïmporteerd zijn,” is het meest gewone antwoord hetgeen men ontvangt; wijst men den industriëel op zijn plicht om ook het zijne bij te dragen tot handhaving van de eer van het Vaderland, dan hoort men vaak bittere verwijten over de wijze waarop het Vaderland (de Landsregeering) de belangen der industriëlen behartigt. Uit beleefdheid, of om van het herhaald aandringen verder verschoond te zijn, wordt eindelijk eene inzending beloofd of het gesprek met een „wij zullen nog eens zien,” geëindigd. Een nieuw lid eener Hoofdcommissie teekent dien industriëel op zijne lijst der inzenders, een oud lid weet wel beter, en trekt daarenboven van de industriëlen, die stellig een inzending beloofd hebben, nog een ruim aantal procenten af, om tot het